

SAMENREDZAAM.NL

Wmo-Adviesraad Amsterdam **Zuidoost**

Conferentie: "Proeven van Samenredzaam"

Tijd: 13.45 tot 17.00

Datum: 10-12-2014

Locatie: Woon- en zorgcentrum Nellestein

Programma

13.45	Inloop
14.00	Martijn opent met vraag
14:05	Marion stelt zichzelf voor als middagvoorzitter namens ons
14.10	documentaire
14.35	Presentatie Anne Stijkel
14.55	Doortje Kal over kwartiermaken
15.15	PAUZE
15.30	In gesprek met de overheid en de formele zorg over resultaten en follow-up
16.00	Kwartiermakers en begeleiders bevragen
16:30	Diploma uitreiking & Kunstzinnige reflectie tijdens Borrel.

13.45 Inloop

Tijdens de inloop konden mensen zich aanmelden. Merendeels heeft van te voren een email gestuurd. De namen werden gecontroleerd en de namen die niet op de lijst stonden, werden genoteerd. Na deze check up, werden alle mensen voorzien van een leeg visite kaartje die zij op hun kleding konden bevestigen met behulp van een speldje. De visitekaartjes werden voorzien van voor en achternaam zodat anderen mensen wisten met wie zij spraken tijdens een eventuele uitwisseling. Tijdens de inloop werd het nummer "Read All About it" van "Emelie Sandé" afgespeeld. In de zaal stonden de kwartiermakers met zaklampjes. Dit als metafoor voor "lichtjes in het duisternis". Iedereen nam rustig plaats zodat we echt van start konden gaan.

14.00 Martijn opent met vraag

Martijn opende de conferentie met de volgende vraag: *"Wat heb jij als vrijwilliger, professional, ambtenaar nodig om nu en straks samenredzaam te zijn?"*

Het was de bedoeling dat iedereen zijn of haar bevindingen opschreef in steekwoorden.

Er werd vervolgens het volgende opgeschreven door de aanwezigen:

Ruimte voor elkaar, kracht, gun factor, bereidheid, acceptatie, signalen vanuit de buurt, stimuleren van eigen kracht, maatschappelijke inbedding, aansluiting van hulpaanbieders, tijd, kennis, faciliteiten, toegankelijke ruimtes, laagdrempeligheid, elkaar kennen, vertrouwen, enthousiasme, luisteren, samenwerking, ondersteuning, duidelijk loket, netwerk, veel contact, open en eerlijkheid, waardering, respect, gevoel van niet alleen er voor staan, verbinding tussen overheid en professionals, welzijn en nulde lijn, een stem (als burger),

grensverleggendheid, duidelijkheid, subsidie, vrijwilligers, motivatie, begeleiding, zelfbewustzijn, fouten mogen maken, geestelijke en lichamelijke gezondheid, grenzen van professioneel en vrijwilliger samen zoeken, liefde, saamhorigheid, mobiliteit, open mind, autonomie, dialoog, transparantie, creativiteit, informatie betreft de sociale kaart, cooperatie, scholing, verheldering hulpvraag, visie, missie, compassie, burens, familie, vrienden, wederkerigheid en durf.

14.05 Marion stelt zichzelf voor als middagvoorzitter namens ons

De steekwoorden werden opgehaald en opgehangen aan een symbolische rode draad. Ondertussen startte de kunstenaar met het maken van een beeldverslag van de dag. Tegelijkertijd stelde Marion zich voor als voorzitter, namens Samenredzaam. Vervolgens kondigde Marion de documentaire aan die werd vertoond via een beamer.

14.10 Documentaire

De documentaire van Samenredzaam is een 25 minuten durende film over 'de kwartiermakersreis van 9 maanden'. Deze documentaire is terug te zien op de website van Samenredzaam: <http://www.samenredzaam.nu> . Na de vertoning van de documentaire kreeg de projectleidster 'Anne Stijkel' de eer om de eerste presentatie te geven.

14.35 Presentatie Anne Stijkel

Na de aankondiging van Marion, begon Anne te vertellen dat ze hoopt de verwachtingen waar te kunnen maken. Het project is 9 maanden geleden van start gegaan. We zijn begonnen als lichtjes in het duisternis, maar nu is de vraag of we daadwerkelijk lichtjes in het duisternis zijn, of slechts druppels op de gloeiende plaat. De valkuil hierin is dat we alles benaderen vanuit 'of of' terwijl het juist 'en en' is. Samenredzaam behoort tot één van de mooie wijkinitiatieven die zijn voorgesteld door Annyk en Miebet om mensen hun 'echte' hulpvraag helder te krijgen. Hier kwam vervolgens dit proefproject uit. We hebben gezegd dat we het samen zullen redden, alleen dat bleek nog een gehele klus te zijn. Vandaar dat er zowel vraagtekens als uitroepetekens staan. Poffertjes ook zijn begonnen als druppels op een gloeiende plaat. We zijn begonnen met 20 sleutelfiguren, uiteindelijk zijn hier 15 van overgebleven. We zaten in Anand Joti. Een prachtig centrum, maar voor veel mensen was dit een onbekend terrein. Na 6 trainingen was het de bedoeling dat er tafelsessies werden opgezet rondom verschillende thema's. Dit was ingewikkelder dan gedacht, waardoor het wat opstarttijd nodig heeft gehad. Want wat speelt er nou eigenlijk echt in de buurten? Veel mensen vinden het helemaal niet zo fijn om over hun problemen te praten. Tijdens onze reis hebben we geleerd over het grote verschil tussen de leefwereld en de systeemwereld. Het startpunt is je eigen huis. Waar kom ik vandaan? Wat zijn mijn 'roots'? Hoe zit het met mantelzorg? Mensen met een niet-westerse culturele achtergrond kijken anders tegen mantelzorg aan dan mensen met een westerse culturele achtergrond. Tevens hebben we hard gewerkt aan leiderschap en empowerment, maar ook aan politieke dimensies en dergelijke. Na de training gingen de kwartiermakers het veld in om hun tafelsessies te realiseren. In deze 9 maanden zijn we een aantal samenwerkingsverbanden aangegaan met Samenwonen Samenleven, Casa Jepi Makandra, Buurtambassadeurs en ZOiiZO om te kijken wat Samenredzaam kan toevoegen. We zijn op zoek gegaan naar nieuwe balansen omdat de verzorgingsstaat kan ophouden te bestaan. De kunst is om te kijken waar mensen staan, wat zij vragen, maar ook om te kijken naar wat zij kunnen bieden.

We zijn met Samenredzaam ook bezig geweest met het Samenredzaamheidsstromingsmodel. We zijn voornamelijk bekend met de 'zelfredzaamheidmatrix', alleen zijn wij tot de conclusie gekomen dat deze onvolledig is en niet de gehele lading dekt. Bovendien roept de zelfredzaamheidmatrix veel weerstand op. Wij hebben toen een samenredzaamheidsstromingsmodel in het leven geroepen met een extra taartpunt voor eigen invulling om een dynamischere kijk te ontwikkelen. De training was van een hoog niveau. Uiteindelijk hebben toch 16 mensen een certificaat weten te behalen. Hierna was het de bedoeling dat dus tafelsessies werden opgezet. Indien een tafelsessie goed was verlopen en er kwam iets concreets uit, dan was er een mogelijkheid om beroep te doen op een voucher te waarde van 500,- voor een activiteit om verder te verbreden, of te verdiepen. Uiteindelijk heeft het geleid tot de volgende thematiek/tafelsessies:

- Jonge vluchtelingen leren naaien, knippen, tekenen
- Huiswerkbegeleiding voor ouders en kinderen; voucher: aanschaf materialen
- SAMENredzaam Anand Joti
- Oudere maatjes, delen van noden behoeften en activiteiten samendoen
- Beginnende 50+vriendinnenclub, met intervisie: meekijken in elkaars leven en werk
- Empowerment Hindoestaanse vrouwen; hangmannen activeren
- Radicalisering bespreekbaar maken bij jongeren
- Spaanse les, voor beginnend converseren
- Yoga+
- Samen tuinieren koken verkopen, met Marokkaanse vrouwen
- Taarten bakken voor de kleinste portemonnee
- Vrienden klussen bij elkaar
- Jongeren lappen samen fietsen op
- Lotgenotengroep voor mensen met psychiatrische achtergrond
- EHBO: (elkaars) eerste hulp bij ouder worden

Een aantal mensen heeft het nog niet helemaal gered in de tijd die er voor beschikbaar was gesteld. Dit betekent dus dat er een aantal mensen nog niet helemaal klaar is, maar dat hoort ook bij elke opleiding. Er kunnen allerlei redenen zijn waarom mensen vertraging kunnen oplopen. Los van de tafelsessies, zijn we ook in gesprek geweest met de klankbordgroep. De klankbordgroep bestond uit formele zorgaanbieders, informele zorgaanbieders, het DWI, de kwartiermakers en wij als trainers. Deze groep ging met elkaar in gesprek over hoe het in de toekomst anders moet gaan. Uiteindelijk heeft dit er toe geleid dat de klankbord groep (ongeacht of er een verlenging zal plaatsvinden) nog verder gaat. Na diverse gesprekken met de centrale stad, de WMO-Adviesraad, etc. zijn we tegen een aantal conflicten opgelopen. Deze zitten hem voornamelijk in de cultuur van openheid (wat niet voor iedereen vanzelfsprekend is) en de cultuur van concurrentie tussen bestaande organisaties. Deze concurrentie moet er als het ware uitgewerkt worden, zodat er ruimte voor elkaar ontstaat en iedereen het werk verricht waar hij of zij het beste in is, en een mogelijkheid om een stukje sociale/lokale economie te ontwikkelen. Ook is het de bedoeling dat er wordt gekeken naar het vervolg van Samenredzaam. Het zou namelijk mooi zijn om de training nog een keer te kunnen doen met de kwartiermakers in een vorm van 'train de trainer'. Hierdoor bespaart het project geld en kun je de training vaker uitvoeren. Samenredzaam is alleen niet de oplossing voor alles. Wij hebben ons gerealiseerd dat wij nooit alle kwetsbare mensen zullen bereiken. Voor deze mensen zal er ook altijd goede zorg beschikbaar moeten zijn.

14.55 Doortje Kal over kwartier maken

Na de presentatie van Anne Stijkel, werd kwartiermaakster en eregast 'Doortje Kal' naar voren geroepen om haar verhaal betreft kwartiermaken te delen. Doortje vertelde dat ze in het begin van de jaren negentig in een dagactiviteitencentrum werkzaam was waar ook veel mensen uit de psychiatrie op afkwamen. Deze dagopvang moest beschouwd worden als veilige haven binnen de samenleving voor mensen met een zware psychiatrische achtergrond, met name dak- en thuislozen en verslaafden. Doortje: "We hebben ons toen afgevraagd hoe die samenleving onder het dak er dan uit moet zien en waarom mensen niet terecht kunnen bij de buurtcentra etc. We hebben toen bij het stadsdeel een subsidie aangevraagd om iets te organiseren voor burgers die niet zo gemakkelijk de wegen in de samenleving kennen. Dit deden we vanuit het uitgangspunt/centrale vraag: "Hoe kunnen we ruimte maken voor mensen die anders zijn?". Kwartiermakers zijn als het ware wegbereiders die ruimte maken voor het anders zijn binnen de samenleving. We gaven daarbij erkenning aan het feit dat mensen zich een vreemdeling kunnen voelen in de samenleving, of de samenleving ziet deze mensen als vreemdeling. Het is daarom naast erkenning, ook van belang om te werken aan gastvrijheid zodat de mensen die anders zijn ook de ruimte krijgen om toch deel te nemen aan de maatschappij. Om dit te realiseren moet de huidige normaliteit doorbroken of opgeschort worden. Het is daarbij niet de bedoeling dat je opgaat in de ander en jezelf laat verdwijnen. Een ander punt is dat sommige zaken zo schaamtevol voor mensen kunnen zijn dat ze daarom niet in staat zijn om deze dingen aan het daglicht bloot te stellen. Mensen die nog niet bij hulpverlenende instanties hebben aangeklopt, zijn moeilijker te bereiken en het vergt veel aandacht en energie om aansluiting te krijgen met degene zijn of haar leefwereld." Dat wat je net niet kunt benoemen, noemt Doortje 'strijdigheid'.

Doortje geeft aan dat ze blij is met de transitie van zelfredzaamheid naar samenredzaamheid, omdat in haar ogen zelfredzaamheid een gevaarlijk woord is. Zelfredzaam zijn is een taboeïsering van kwetsbaarheid. Op het moment dat er een taboe heerst op mensen hun kwetsbaarheid, dan gaan mensen zich juist terugtrekken en raak je ze kwijt. In de geestelijke gezondheidszorg werden mensen vooral gezien als zieke mensen die behandeld moeten worden om te kunnen genezen of te leren leven met hun handicap. Er was te weinig oog voor het maatschappelijke leven van mensen. Er werd amper gekeken naar wat ze nog wel zouden kunnen of waar hun verlangen naar uit zal gaan. Ze zouden eigenlijk ondersteund moeten worden om aan dat maatschappelijke deel te kunnen werken. Er is altijd een duidelijke scheidingslijn geweest tussen zorg en welzijn. Op dit moment zijn we uit die tweedeling gestapt. Zorg en welzijn worden nu als het ware gekoppeld. Mensen in de zorg krijgen meer aandacht voor het maatschappelijke leven van mensen en mensen in de welzijn meer aandacht krijgen voor zorg. Als we te snel gaan naar wederkerigheid, kan dat ook zorgen voor terugtrekgedrag bij mensen in een kwetsbare positie. Op het moment dat iemand kwetsbaar mag zijn, dan wordt de kwetsbaarheid al minder. Dit geldt ook voor het anders zijn. Samenredzaamheid kan empowerend werken, maar het ophalen van vragen van wat er daadwerkelijk speelt, daar komt nog best veel bij kijken. Het burgerschap wordt mede door kwartiermakers naar een ander level getild en krijgt een vriendschappelijke component, zonder dat mensen meteen elkaars vriend moeten zijn. Het is van belang dat mensen zich veilig voelen op de plaatsen waar hij of zij maatschappelijk willen deelnemen.

15.15 PAUZE

Na de presentatie van Doortje Kal, stond er een korte pauze op het programma.

15.30 In gesprek met de overheid en de formele zorg over resultaten en follow-up

Na de pauze kwamen Magriet-Marie Govaart namens de centrale stad en Urwin Vyent namens stadsdeel Zuidoost naar voren. Marion vroeg aan de centrale stad wat dit project zo bijzonder maakt. Margriet gaf aan dat dit één van de vijf gebieden is waarin wordt geëxperimenteerd met een nieuwe manier van wijkzorg. Een nieuwe manier van werken tussen formele en de informele zorg. Vandaar dat hier extra geld voor is vrij gekomen om de informele zorg te versterken en om de relaties met de formele zorg te versterken. Het bijzondere van Samenredzaam is dat het niet is opgekomen uit een professionele organisatie, maar vanuit de WMO-Adviesraad. Dit vormt een goede startbasis omdat het initiatief uit de bewoners zelf is gekomen en niet vanuit een formele organisatie. Wat voor de centrale stad wel belangrijk is hoe dat contact met de formele organisaties onderhouden en versterkt gaat worden. De centrale stad kan zeker wat met het project, omdat de nieuwe manier van denken echt uitgaat van hoe je als burger je kan voorbereiden op een samenleving waarin de zorg anders gaat worden. Ook zijn we erg benieuwd naar hoe in de laatste maanden een aantal zaken nog concreet worden en hoe zowel de formele als informele zorg gebruik kan blijven maken van de dingen die nu zijn opgezet.

Marion vroeg hierna aan Jurenne Hooi wat de stand van zaken is met betrekking tot de patiëntenraden die uitgenodigd zouden worden. Jurenne gaf aan dat zij in januari vanuit de ZIZO bij Anand Joti een werkbezoek gaat afleggen. Iedere dag staat er bij ons op de agenda hoe we een fatsoenlijke verbinding kunnen maken met de informele zorg. Één van de punten die we binnenkort zullen bespreken is of het misschien een goed idee is om de informele zorg ook aan onze vergadertafel uit te nodigen. Jurenne gaf aan dat zij zeer tevreden is met de resultaten die geboekt zijn bij Samenredzaam; ze benadrukte dat ze het goed vindt dat het zo zichtbaar is geworden en nodigt daarbij de gemeente uit om dit project als voorbeeld te gebruiken voor de andere proeftuinen.

Marion bouwde een bruggetje naar het stadsdeel en vroeg aan Urwin Vyent of hij Samenredzaam ook als een cadeautje van de centrale stad heeft ervaren, waarop de zaal moest lachen. Urwin bevestigde en vertelde vervolgens dat hij trots is op een ieder die hier achter zit. Volgens Urwin is er een hoop kennis, ervaring en deskundigheid aanwezig, waardoor het project als het ware al een succes is. Wat hij wel wil meegeven is dat het fenomeen informele zorg wordt opgepakt, maar dat het niet een modewoord gaat worden. Het moet een duidelijke invulling zijn waar vooral het spanningsveld tussen informeel en de overheid niet groter gaat worden. De overheid moet ook snel, efficiënt en effectief kan reageren op initiatieven vanuit de burgers. Het is bekend dat de overheid een lang traject heeft van allerlei procedures, maar we zien ook dat de bewoners een handreiking hebben opgepakt om allerlei mooie initiatieven te realiseren. Hierdoor mag er van de overheid verwacht worden dat zij hier op een adequate manier op corresponderen. Dit geldt ook voor de formele zorg. De kloof tussen formele en informele zorg mag niet groter worden. Het is van essentieel belang dat organisaties zoals MaDi en Cordaan een brugfunctie realiseren naar de informele zorg, zodat er helder wordt waar een ieder zijn of haar verantwoordelijkheid ligt. De kloof tussen vrijwilligers en niet-vrijwilligers moet ook niet groter worden. Het is niet de bedoeling dat de informele zorg een vrijwilligersclub gaat worden. Als wij content willen zijn met een dragende samenleving, dan moeten we proberen de kloof tussen vrijwilligers en niet-vrijwilligers zoveel mogelijk te dichten.

Marion schakelt terug naar Jurenne met de vraag hoe zij denkt die kloof te willen dichten als directrice bij MaDi. Jurenne begint vanuit het oogpunt van ZIZO en geeft aan dat de hulpverlenende instanties er voor moeten zorgen dat zij die brug naar informele zorg goed moeten neerzetten. Dit houdt in dat wij ook in gesprek moeten met de informele zorg. Vaak is het zo dat we 'over' de informele zorg praten, maar niet 'met'. Daarom zal dit bij ZIZO een belangrijk beleidspunt worden voor het jaar 2015.

Vanuit het oogpunt van MaDi geeft Jurenne aan dat ze vindt dat haar medewerkers (naar aanleiding van het filmpje) deze vaardigheden dienen te beheersen. Zij heeft een aantal buurtambassadeurs uitgenodigd om een informatiebijeenkomst te houden, waarbij de medewerkers ook daadwerkelijk zien wat de informele zorg voor hun kan betekenen. Deze twee werelden moeten elkaar veel beter leren kennen zonder dat we het gevoel krijgen dat we met elkaar aan het concurreren zijn. De medewerkers van MaDi moeten de meerwaarde zien van de ambassadeurs en vrijwilligers en vice versa. We moeten elkaar namelijk niet gaan bevechten. Samenredzaam geldt dus ook voor de formele zorg.

Marion gaat hierna weer terug naar Margriet om te vragen hoe de centrale stad de formele en informele zorg bij elkaar gaat brengen. Margriet geeft aan dat zij vanuit het stadhuis er niet voor kan zorgen dat formele zorg en informele zorg bij elkaar komen. Wat we wel kunnen is er voor zorgen dat we, met betrekking tot wijkzorg en de inrichting van de WMO die gaat plaatsvinden, steeds meegeven dat de informele zorg er goed bij betrokken wordt. Op deze manier weet de formele zorg ook wat er in de wijken speelt. Ook kunnen we er voor zorgen dat de formele zorg hun blik daar meer op gaat richten en de samenwerking met het informele aangaat. Ook het kijken vanuit meervoudige perspectieven van bijvoorbeeld andere culturen, is iets waarmee wij binnen de centrale stad en de formele zorg ook iets moeten gaan doen. De centrale stad kan een hoop taken ook niet op zich nemen, maar daarom is de functie van een stadsdeel en de formele zorgaanbieders ook zo belangrijk.

Na de toelichting van Margriet ging Marion weer terug naar Urwin Vyent om te vragen hoe het er in 2015 uitgaat zien voor Samenredzaam: hoe gaan we dit borgen? Vaak worden projecten namelijk opgestart, maar daarna bloedt het dood. Urwin is van mening dat het niet dood gaat bloeden met de mensen die nu actief zijn. Urwin: "Het stadsdeel moet nu gebiedsgericht gaan werken en daarbij hebben wij dit initiatief ook opgenomen in onze gebiedsplannen. Dit houdt in dat we aandacht er voor hebben. We zijn blij met de kwartiermakers, ook bij de opstelling van de gebiedsplannen zullen zij heel nadrukkelijk worden geconsulteerd om hun ideeën en adviezen mee te geven betreft wat er allemaal in hun buurt speelt. Buurten moeten daarbij ook meer ondernemend gaan worden. Dit initiatief met de kwartiermakers zal een goede voorbeeld en voorloper kunnen zijn om ook de verbinding te maken met de rest in je buurt." Urwin gaat er vanuit dat dit initiatief onderdeel gaat blijven uitmaken van ons actieprogramma van de zorg. ?Er zijn wat mensen die wij nu goed in beeld hebben en waarmee wij in een wisselende samenstelling regelmatig willen nadenken over de inrichting van Amsterdam Zuidoost."

Ter afsluiting hebben de kwartiermakers Yvonne en Jamila een kunstwerk dat zij zelf hebben gemaakt overhandigd aan Urwin. Het kunstwerk is gemaakt namens alle kwartiermakers. Het symboliseert een 'Marokkaans Wapen', waarbij Jamila benadrukt: *"Wij zijn jouw wapen en wij willen jou steunen. Wij hopen dit nog jaren te doen, zolang dat het kan."*

Urwin Vyent sloot af met een dank aan het team van Samenredzaam, de WMO-Adviesraad, Gemeente Amsterdam, het initiatief en het kunstwerk. Urwin is er van overtuigd dat dit een voorbeeld gaat zijn om op een goede wijze een invulling te geven aan samenredzaamheid en een dragende samenleving in Zuidoost.

16.00 Kwartiermakers en begeleiders bevragen

Na het gesprek met de overheid en formele zorgaanbieders was er ruimte om de kwartiermakers te bevragen over hun tafelsessies. Zij stonden met zaklampjes in de zaal, die 'lichtjes in het duisternis' symboliseerden. De informele sfeer zorgde voor een echt 'marktgevoel' waarbij de kwartiermakers met veel passie vertelden over hun behaalde resultaten. Er is doelbewust gekozen om de kwartiermakers niet één voor één te laten presenteren, omdat er dan weinig tot geen interactie zou plaatsvinden met de bezoekers van de conferentie. Op deze manier was er ruimte voor een goede uitwisseling, zijn er nieuwe connecties gelegd, netwerken uitgebreid, nieuwe samenwerkingen ontstaan en hebben mensen echt kunnen proeven van Samenredzaam. Er werden hier en daar wat kritische vragen gesteld, maar er werd voornamelijk veel belangstelling getoond voor wat de kwartiermakers in zo'n kort tijdsbestek voor elkaar hebben weten te boksen.

Na de uitwisseling met de kwartiermakers was het tijd om over te gaan tot het laatste onderdeel van de conferentie, namelijk de diploma uitreiking en de kunstzinnige reflectie.

16:30 Diploma uitreiking & Kunstzinnige reflectie tijdens Borrel.

De afsluiting van de conferentie werd afgetrapt met een reflectief gedicht en rap. Het was een samenspel tussen de rapper en dichter die elkaar afwisselden.

Dichter: "Waar droom ik van, wat heb ik nodig? Als burger, vrijwilliger, ambtenaar of zorg professional? Wat heb ik nu nodig? Geldt dat nu ook voor later? Als ik ouder ben of als ik tussentijds in een ravijn ben gestort? Als mijn kinderen groot zijn? Ik wil verder kijken, maar wat verandert er nu? Het duizelt mij, samen."

Rapper: "Samenredzaamheid, dat kun je niet alleen. Je heb de hulp nodig van de mensen om je heen. Een handicap mag je niet beperken om andere te helpen. Ben je op zoek naar een mantel? Dan willen wij voor je zorgen. Lotgenoten, maar we zijn ook buurtgenoten. We gaan even terug in de tijd naar een kostbaar moment waarin we samen van de buurt genoten. Op zoek naar dromen, dromen zonder grenzen. Een samenleving waarin men niet alleen wil nemen, maar ook wil geven. Niemand die zich schaamde, omdat ze niet konden lezen. Een plek waar samen konden praten over het leven en samen gingen delen zodat niemand hoefde te overleven."

Dichter: "Over leven, maar ken ik eigenlijk wel mijn burens? Zoals dat vroeger de norm was. Ik heb ruimte nodig. Tijd om te durven vragen om hulp. Is die mij wel gegund? Kijk in de glazen bol, want het liefst schort ik nu alles even op. Kwartiermaken met mezelf, iets buitengewoons doen en mijn binnenste gek durven laten zien. Dan durf ik mij te laten bewegen. Als vreemde vogel zoek ik veiligheid, gastvrijheid om er bij te horen, onder de mantel van geborgenheid. Waar fouten mogen worden gemaakt zonder dat effectief en efficiënt de norm wordt. Ook niet het wiel opnieuw uitvinden. Daar droom ik van, daar wil ik mij aan verbinden."

Rapper: "Er is een gloeiende plaat en wij zijn de druppel. Er duiken niet alleen maar poffertjes op, maar ook toppertjes. Sleutelfiguren voor de gesloten deuren. Wij zijn het licht in de wereld. Een paal boven water. Help niet alleen je zelf, maar help ook een ander. Professionals of vrijwilligers, groot of klein. De functie maakt niet uit, als we maar op één rode lijn zijn."

